

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie dotyczącej obwinionego sędziego Naczelnego Sadu Administracyjnego w stanie spoczynku X. Y., na posiedzeniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 21 maja 2024 roku, w przedmiocie cofnięcia zażalenia na postanowienie Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2021 roku, sygn. akt I DI 27/21

na podstawie art. 432 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p.

postanowił:

zażalenie pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Do Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego w dniu 1 czerwca 2021 r. wpłynął wniosek Prokuratury Krajowej - Wydziału Spraw Wewnętrznych o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – X. Y. za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Postanowieniem Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2021 r., sygn. akt I DI 27/21, uznano się niewłaściwym do rozpoznania wniosku o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności X. Y. - sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego i sprawę przekazano do rozpoznania Nacelnemu Sądowi Administracyjnemu.

Zażalenie na powyższą uchwałę wniósł wnioskodawca, który zaskarżył powyższe w całości, podnosząc obrazę przepisów postępowania, tj. art. 35 § 1 k.p.k. w zw. art. 10 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021.154j.t.) w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych Dz. U. z 2020.2072 j.t.) w zw. z art. 9 i art. 49 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 roku Prawo ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2021 poz. 121 j.t.) w zw. z art. 55 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021.154 j.t.) poprzez błędną ich interpretację i w konsekwencji uznanie, że Wydział I Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego nie jest sądem właściwym do rozpoznania sprawy w przedmiocie wniosku o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, a właściwym jest sąd dyscyplinarny Naczelnego Sądu Administracyjnego, podczas gdy przepisy ustawy z dnia 25 lipca 2002 roku Prawo ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2021 poz.121 j.t.) statuują w art. 9 sąd dyscyplinarny wyłącznie w sprawach dyscyplinarnych sędziów sądów administracyjnych, nie określając sądu dyscyplinarnego właściwego do rozpoznania spraw o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów i asesorów, a jedynie odsyłając w tym zakresie, na podstawie art. 49 § 1 tej ustawy do przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021.154 j.t.), zgodnie z którymi to przepisami sądem dyscyplinarnym, właściwym do rozpoznania w pierwszej instancji tego typu spraw jest, na podstawie art. 27 § 1a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021.154 j.t.) Wydział I Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego,

Formułując powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Wydziałowi I Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego do merytorycznego rozpoznania.

Pismem z dnia 20 maja 2024 r. prokurator Prokuratury Krajowej - Wydziału Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 431 § 1 k.p.k. cofnął wywiedzione zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wywiedzione zażalenie należało pozostawić bez rozpoznania wobec skutecznego jego cofnięcia.

Wskazać na wstępie należy, iż k.p.k. nie zawiera przepisu, który ustanawiałby regułę w kwestii odwołalności czynności procesowych stron. Sąd Najwyższy aprobuje natomiast pogląd, że oświadczenia woli uczestników procesu mogą być cofnięte do czasu ich załatwienia, o ile ustawa nie wprowadza ograniczenia w tej mierze lub nie występują okoliczności uniemożliwiające odwołanie czynności (zob. S. Śliwiński, *Proces karny przed sądem powszechnym. Zasady ogólne*, Warszawa 1948, s. 430, W. Daszkiewicz, *Proces karny. Część ogólna*, Poznań 1996, s. 237, I. Nowikowski, *Zagadnienie odwołalności czynności stron w projekcie kodeksu postępowania karnego*, w: T. Bojarski, E. Skrętowicz (red.), *Problemy reformy prawa karnego*, Lublin 1993, s. 322 – 323, B. Janusz – Pohl, w: P. Wiliński (red.), *Polski proces karny*, Warszawa 2020, s. 184 – 187). Trafnie w literaturze wskazuje się bowiem, że „brak w k.p.k. przepisu ogólnego, przewidującego regułę odwołalności, nie jest przeszkodą do przyjęcia owej reguły w odniesieniu do czynności procesowych stron, polegających na składaniu oświadczeń woli. Kwestię odwołalności tych czynności należy łączyć z fakultatywnością jej dokonania przez stronę. Tylko w sytuacji, gdy uczestnik procesu korzysta z autonomii woli w zakresie podjęcia decyzji odnośnie do dokonania czynności, jest on władny uchylić się od skutków czynności, bowiem do jej przedsięwzięcia nie był zobligowany przez prawo procesowe. Jeżeli dokonanie czynności przez stronę byłoby w konkretnej sytuacji obligatoryjne, to wówczas w zasadzie nie byłoby możliwości cofnięcia czynności” (zob. I. Nowikowski, *Odwoływalność czynności procesowych stron w polskim procesie karnym*, Lublin 2001, s. 57).

W realiach niniejszej sprawy wskazać trzeba, iż stosowane odpowiednio w postępowaniu w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej przepisy k.p.k., zawierają unormowanie art. 431 k.p.k. zezwalające na cofnięcie środka odwoławczego. Przepis art. 432 k.p.k. podaje natomiast przeszkody do skutecznego cofnięcia środka odwoławczego (art. 439 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k.).

Zważywszy, iż pismem z dnia 20 maja 2024 r. prokurator Prokuratury Krajowej - Wydziału Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 431 § 1 k.p.k. cofnął wywiedzione zażalenie, powyższa dopuszczalna czynność procesowa, przy jednoczesnym niestwierdzeniu przyczyn wymienionych w art. 439 k.p.k. i w art. 440 k.p.k., skutkowałą rozstrzygnięciem jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[M. T.]

[ms]